

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 31.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 13 MAART.

NIEUJAARSGIFTEN

AAN PIUS IX.

Bedrag der vorige lijsten, fr. 5504,15
Een onbekende van Tongeren, 2,00
Ontvangen door tusschenkomst van
M. den deken :
Een onbekende van Tongeren, 10,00
Totaal, fr. 5516,15

Wij sluiten heden de lijst der nieuwaars-
giften aan den H. Vader Pius IX, ten bedrage
van fr. 5516,15. Deze aanzienlijke som is
een welsprekend bewijs van de verkleefdheid
onzer bevolking aan den troon van den grooten
Pius IX. Na de stad Luik, heeft Tongeren het
meest van alle steden des bisdoms opgebracht
voor het werk der Nieuwaarsgiften. Wij be-
danken in name van het dioecesaansche comi-
teit alle onderschrijvers die ons hunne giften
hebben doen toekomen.

Er zijn nog goede menschen die meenen
dat België onder de regeering van Leopold II
staat. Dat is mis. België wordt geregeerd door
baas Frère-Orban I.

De ministeriele dwingelandij is heden
enger dan onder de regeering van den ouden
Leopold I. Toen reeds zette men, om zoo te
zeggen, het mes op de keel van den koning
om hem hatelijke, partijtjige en onrechtvaar-
dige wetten te doen teekenen. Leopold I
gehoorzaamde, doch telkens liet hij een woord
van protestatie hooren.

De dievenwet der studiebeurzen werd door
den koning geteekend, maar Leopold schreef
ter zelfder tijd: *ik heb het tegen mijnerz wil
gedaan.*

De kerkhoven werden onteerd; het bestuur
moedigde die onteeringen aan: *de soldaieren
willen ons naar de barbaarsheid terug-
brengen, protesteerde de Koning.*

Frère wilde Bara op den ministerzetel doen
klippen: *Leopold I tekende, maar wierp
vol spijt en toorn zijne pen op den grond.*

Frère wilde de vrijmetselaars in de sacristij
brengen: *de Koning teekende, kreeg er weldra
berouw over, liet niet toe dat het wetsontwerp
voor de Kamers verscheen, en zegde aan
gansche het land, dat de wet op het tijdelijke
der eerediensten dood en begraven was!*

Leopold I was protestant, maar 't was een
man van groote politieke kennis en diep voor-
zicht; hij zag waar Frère naar toe wilde;
maar de moed ontbrak hem, om den stout-
moedigen minister op zijne plaats te zetten.

WATERLOO.

VRIJE VERTALING NAAR HET FRANSCHE.

(VERVOLG).

De heer Goulden hernam:
— Die horlogie is meer dan duizend francs
waard. Ik heb deze som niet beschikbaar, en gij
zoudt ook zonder twijfel groot leedwezen hebben
om van zulk een aandenken te scheiden. Zi daar
dat wat ik u aanbied: de horlogie zal, als gij
wilt, in mijnen winkel blijven; zij blijft echter
altijd de uwe en ik zal u 200 francs voorschieten,
die gij weder zult geven, als gij dezelve terug
komt halen.
Dit bo orende strekte de huzaar zijn groote
ruige handen uit, als wilde hij M. Goulden
omarmen.
— Gij zijt een goed patriot, gij! riep hij,
Colin had het ons wel gezegd. O! mijnheer ik zal
nooit de dienst vergeten, die gij mij bewijst.
Deze horlogie heb ik van prins Eugenius ont-
vangen, voor een uitstekend wapenfeit. Ik ben
er aan gehecht als aan mijn eigen bloed; maar
de ellende....
— Majoor! riep de ander verbleekende.
Maar de huzaar wilde hem niet hooren en
riep, hem met den arm op zijde duwende:
— Neen kolonel, laat mij, wij zijn onder ons...
een oud soldaat mag ons hooren... Men laat ons
honger lijden... men gedraagt zich jegens ons als
kozakken. Men is te lafhartig om ons dood te
schieten!
Hij vervulde het geheele huis met zijne kreten.
Ik was met Katharina naar de keuken gegaan,
om dit droevig schouwspel niet te zien. M. Goul-
den trachtte hem te doen bedaren; wij luisterden.

Met Leopold II heeft Frère het zooverre
gebracht, dat het koninklijk gezag bijna geheel
verdwenen is. Leopold II spreekt gelukkig van
vrede en verzoening; zijne redevoeringen
klinken als smeekbeden om de eendracht
onder de Belgen te doen herleven, om die
verdeelende politiek te doen ophoulen! Maar
Frère wil het niet; hij slaat het koninklijk
woord baldadig in den wind; hij laat zijnen
Vorst in de woestijn prediken. Frère beveelt,
en Leopold II gehoorzaamt en teekent!

En de burgers, het volk, hoe handelt Frère
er mee! Gedurig heeft hij 't woord vrijheid
in den mond; maar vrijheid betekent bij
hem SLAVERIJ; vrijheid bij hem betekent:
vervolgung en verdrukking van al wie geen
onderdanige slaaf der vrijdenkerij is; door
vrijheid verstaat hij krenking der gemeente-
rechten, alleenheersching van 't gouvernement....

De Belgen zijn vrij, hunnen God te lasteren
en te vervloeken, maar niet hunnen Schepper
te loven en te dienen; — protestanten zijn
vrij in hunne tempels, soldaieren in hunne
slemperfeesten; de katholieken alleen moeten
in hunne kerken onder de voogdij der vrij-
metselaars staan; welhaast, indien zijn wets-
ontwerp door gaat, zullen wij niet meer vrij
zijn onzen God te aanbidden, tenzij onder het
toezicht der logiën; — de gekozenen des volks,
de senators, zijn vrij, jaknikkers te zijn, maar
niet volgens eer en geweten te stemmen; —
het volk is vrij als drooge haringen in de
kazernen zijn laatste ziertje levenskracht te
gaan verteren; het volk is vrij altijd en hoe
lungs om meer te betalen, maar niet het
minste burgerrecht te eischen!

En zoo ligt ons arm Vaderland onder den
pantoffel van den despoot Frère gebukt; zoo
worden wij gepluimd door mannen, die zich
liberaal en volksvriend durven noemen!

O vrijheid! wat misdaden worden in uwen
naam niet gepleegd! gij dient als dekmantel
aan hen die, ons grondwettig gebouw in
eenen puinhoop veranderen, die de rechten
des volks moedwillig verkachten, ons konink-
lijk stamhuis in gevaar brengen, en ons allen
eene toekomst vol rampen en ongelukken
bereiden!

De Koning heeft verleden woensdag den
Ministerraad voorgezeten.

Gisteren is er nog een kabinetsraad gehou-
den onder s'Konings voorzitting.

Naar men verzekert, hebben die vereeni-
gingen tot onderwerp gehad het onderzoek der
vraagstukken opgeworpen door de onlangs
gestemde wet op den afstand der spoorwegen.
De belgische *Moniteur* en het officieus blad

— Ja, ik weet dat alles, mijno heeren, zeide
hij, ik stel mij in uwe plaats....

— Kom, Margarot, wees bedaard! zeide de
kolonel.

Deze kreten duurden bijna een kwart uurs.
Eindelijk hoorde wij M. Goulden het geld
tellen en de huzaar tot hem zeggen:

— Ik dank u, mijnheer, ik dank u! als ooit
de gelegenheid zich voordoe, herinner u dan de
majoor Margarot.

De deur ging open, en zij gingen den trap af,
helgeen ons zeer verlichtte, Katharina en mij,
want ons hart was beklamd. Wij truden weder
in de kamer. M. Goulden, die de officiers had
uitgelaten, kwam gelijktijdig boven, met ontbloot
hoofd. Hij was geheel ontroerd.

— Deze ongelukkigen hebben gelijk, zegde
hij, zijn mijne weder opzettende; het gedrag
van de regeering ten bunnen opzichte is afschu-
welijk; maar zoo iets vindt zijn loon vroeg of
laat.

Het overige van dien dag waren wij droef-
geestig. De heer Goulden wees mij echter de
schonheden van de horlogie aan en zegde mij,
dat men altijd zulke modellen onder de oogen
moest hebben; daarna gingen wij te voor de
ruiten.

Sedert dat oogenblik verliet de gelachte mij
niet meer dat alles slecht zou afsloopen en dat,
zells als zij nu ophielden, de emigranten reeds
te veel gedaan hadden. Ik hoorde gedurig de
stem van den majoor in onze kamer uitroepen,
dat men zich tegenover 't leger als kozakken
gedroeg! De herinnering aan den vijf en twintig
jarigen opstand, de teruggave der nationale goe-
deren en de rest, dat alles scheen mij een vrees-
selijk mengsel, dat niets goeds kon voortbrengen.

van 't ministerie bewaren het stilzwijgen over
deze zaak, bij dewelke geheel het land noch-
thans het grootste belang heeft, en waarover
wij in de fransche en andere buitenlandsche
bladen de eerste berichten moeten putten.

Twee generals met elk een kasteel.

Het is nog al aardig dat, telkens als onze
oorlogs-ministers ziek worden, zij hunne ge-
zondheid in Frankrijk moeten gaan herstellen.
Toen minister Chazal van zijnen aap gebeten
wierd, ging hij naar zijn kasteel te Pau, om
er als goede en trouwe Franschman de zachte
luchtgestelens van zijn vaderland te genieten.

Nu lezen wij dat minister Renard, om zich
van zijne ziekte te herstellen, in de omstreken
van Parijs op zijn kasteel verblijft, alwaar hij
insgelijks de fransche lucht zal inademen tot
dat hij gansch genezen zij.

Twee generals in Belgischen dienst met
elk een kasteel in Frankrijk!... Hum!... Ze
zullen toch, hopen wij, van onze officieren
niet zeggen, hetgeen men in den schouwburg
van de Oostenrijksche soldaten zingt:

Dans le service de l'Autriche
Le militaire n'est pas riche!

Zwarte wolken.

Men leest in eene korrespondentie:
De parische beurs verkeert onder den indruk
van zekere beangtheid. Het gaen en komen van
MM. de la Guéronnière en de Beyens, de aan-
komst van den hertog van Grammont, het ver-
trek van M. Nigra, de geruchten van geheime
bijeenkomst tusschen den keizer van Oostenrijk
en den koning van Italië, enz., enz.; — dit alles
boezemt ongerustheid in. Er hangt een dikke
lucht. Te Weenen, te Frankfurt, te Berlijn ver-
toonen zich dezelfde verschijnselen in de han-
delswereld als hier te stede. De verkoopen, door
het huis Rothschild te Frankfurt en aanzienlijke
bankiershuizen te Berlijn bewerkstelligd, hebben
op de deutsche markten eene govoelige daling te
veeg gebracht. De voor de toekomst van den
vrede meest dreigende geruchten zijn in omloop.
Men zegt, dat in de gereinskeringen de oorlogs-
partij triomfeert en dat de marine bevel gekregen
heeft om tegen 1 april transportschepen gereed
te hebben.

Uit verschillende gemeentens van het kanton
Bilsen meldt men ons dat aldaar sedert eenigen
tijd talrijke diefstallen begaan worden. Er gaat
om zoo te zeggen geen dag voorbij zonder dat de
onbekende kwaadloosers den eenen of den
anderen aanslag op de eigendommen begaan. De
schrik heerscht in de dorpen, men spreekt er van
niets dan van de schelmen.

Wij zullen vragen aan de gemeente overheden
of de bewaking der politie met de noodige zorg

X.

Terwijl de zaken zoo stonden, verspreide
zich in het begin der maert, als eene windvlaag,
het gerucht, dat de keizer te Cannes geland was.
Van waar kwam dat gerucht? Niemand heeft
dit ooit kunnen zeggen; Phalzburg ligt 200
mijlen van de zee, vele vlakten en bergen scheiden
het van het zuiden.

Ik herinner mij iets zeer bijzonders. Den 5
meert, toen ik opstond, had ik het venster van
ons kamerke geopend, dat naar de zijde van het
dak uitzag; ik zag naar de oude zwarte schoor-
steenen van den bakker Spitz tegenover ons, er
lag nog wat sneeuw, en ik dacht; « Dat is goed
weder om te marcheeren. » Ik herinnerende mij
hoe vergenoegd wij waren in Duitschland, als
wij onze vuren bij het aanbrenken van den dag
hadden uitgedoofd, bij zulk weder op te breken
met het geweer op den schouder, en de schoenen
van het bataillon op den harden grond te hooren
kletteren. En ik weet niet hoe, op eens kwam
de gelachte aan den keizer bij mij op, en ik zag
hem, met zijn grijzen jas, ronden rug, den hoofd
diep op het hoofd gedrukt, gaan, met de oude
garde achter hem, Katharina veegde onze kleine
kamer. Het was als een droom in dit heldere
koude weder.

Terwijl ik daar stond hoorden wij iemand den
trap opkomen, en Katharina zegde:

— Daar komt M. Goulden.

Nu herkende ik ook den stap van M. Goulden,
hetgeen mij verwonderde, daar hij om zoo te
zeggen nooit bij ons kwam.

Hij odende de deur en zegde ons zachtjes:

— Kinderen! de keizer het eiland Elba ver-
laten, hij is don 1 meert te Cannes bij Toulon
geland, hij trekt op Parijs.

Hij zegde niets meer en ging zitten om adem

gedaan wordt, of men het oog houdt op die
talrijke hollandsche en pruisische landloopers die
het kanton in alle richtingen doorkruisen, en of
men de huizen bewaakt waar die vreemdelingen
zich vergaderen.

Ziehier de opgave van een zeker getal dief-
stallen die sedert eenige weken in het kanton
Bilsen begaan zijn:

Eygenbilsen.

1° In den nacht tusschen den 5 en 6 februarij
is een varken gestolen bij Jan Vangronsveld.

2° In den nacht tusschen den 19 en 20 der-
zelfde maand zijn bij Jacobus Cronx gestolen
geweest, 3 heunen, 1 haan en 1 konijn.

3° In den nacht tusschen 14 en 15 februarij
is de schuurdeur opengebroken geweest bij Wil-
lem Vanstockom, maar er bevond zich niets in
dezelve om te stelen.

4° Op den 3 der loopende maand maart omtrent
11 uren voormiddag zijn verscheidene kleding-
stukken, beddegoed, enz., gestolen geworden bij
Jan Broepels. De daler van dezen diefstal de
genaamde H. H. van Bilsen is door 3 personen
van Eygenbilsen aangehouden, naar Bilsen geleid
en in handen der gendarmen gesteld geweest.

Gellicke.

In den morgen van den 3 maart is gestolen
bij Cornelis Theunissen, 2 beddeksels en een paar
wollen zokken.

Mopertingen.

In den loop van de maand februarij zijn bij
Godefridus Meesters aldaar gestolen 27 linnen
hemden en andere voorwerpen.

Waltwilder.

Op het einde van 1868 en in het begin van
dit jaar zijn tweemaal de bennen bij Jan Steegen
en 1 varken bij Jacobus den klompenmaker ge-
stolen geworden.

Lanaeken.

In den nacht tusschen den 4 en 5 dezer, is
inbraak gedaan geweest aan de pastorie aldaar.
De dieven zijn verjaagd geworden.

Beverst en Diepenbeek.

In het begin dezer maand is ingebroken en
gestolen geworden in de pastorien van gemelde
gemeentens. Te Beverst zijn de dieven verdreven
geweest door het ontwaken van M' pastoor.
Diezelfde nacht hebben de dieven trachten te
stelen in een huis te Diepenbeek.

Bilsen.

In de maand januarij hebben de dieven inbreuk
gedaan in de kapel aan het kerkhof. De offerblok
is afgedaan en medegenomen. Er is daarenboven
inbreuk gedaan in de oude school aan de kerk,
alwaar de dieven meenden de beurs der Fanfaren
te vinden.

Munstorbilsen.

In dezelfde maand januarij is er inbreuk ge-
daan in de kapel van St-Rochus. Alles is er
geroofd en uitgestolen geworden.

Men ziet dat het hoogtij is dat er maatregelen
genomen worden om dien toestand te doen
veranderen.

te scheppen. Men denke hoe wij elkander aan-
zagen; Katharina, vroeg na een oogenblik:

— Staat het in de gazet, mijnheer Goulden?

— Neen, zegde hij, men weet nog niets daar
zinds, of wel men verbergt het ons. Maar in
's bemelsnaam geen woord ervan, wij zouden
gevangst genomen worden. Dezen morgen
omstreeks 5 ure, is Zebedeus, die de wacht aan
de fransche poort moest optrekken, mij komen
waarschuwden; hij klopte beneden aan, gij hebt
hem zeker gekend?

— Neen, M. Goulden, wij slapen.

— Welnu! Ik heb het venster geopend om te
weten wat het was, en ben naar beneden gegaan
om te openen. Zebedeus heeft het mij als geheel
zeker verteld, het regiment blijft tot nader bevel
in de kazerne gekonsigneerd. Het schijnt dat men
bang is voor de soldaten; maar hoe zal men dan
Napoleon tegenhouden? De boeren, wien men
honne goederen wil ontneemen, kan men ook niet
tegen hem afdenden, noch de burgers, die men
als Jakobijnen behandelt. Ziedaar thans eene
goede gelegenheid voor de emigranten om zich
te verlossen. Maar vooral het diepste stilzwijgen!

Hij hief de hand op, terwijl hij dit zegde, en
wij gingen naar beneden in de werkplaats.
Katharina maakte een goed vuur aan, en ieder
ging, als naar gewoonte, aan zijn werk. Dien
dag bleef alles rustig, en den volgenden dag ook.
Eenige buren, Rebec en Offrao, kwamen wel
bij ons, onder voorwendsel van hunne hortogen
te doen kuischen.

— Niets nieuws, buurman? vroegen zij.

— Mijn hemel! antwoorde de heer Goulden,
de zaken gaan altijd zachtjes aan. Gij weet ook
niets? — Neen.

Men zach echter aan hunne oogen, dat zij het
grote nieuws wisten, Zebedeus bleef in de